

между -
народен ден
на жената

Рисулка Ц. БОТЕВ

СВОБОДНА И РАВНОПРАВНА

С БЕЗСМЪРТНИ ДЕЛА И ИМЕНА човечеството писа своята история. И там, сред страстите, опръснати с кръвта на хилядите знания и незначителни герои, блестят имената и на жените-боркини за правда и свобода.

Видната деятелка на международното женско движение Клара Цеткин през 1910 година първа в света предложи и организира честването на Осми март като Международен ден на жената. От този ден жените изминаха труден и неравен път, често оросяван от сестрински и майчински сълзи, от кръвта на хиляди жени, паднали в безсмъртната и сурова борба.

Този празник дойде с грохота на двадесетия век, неумолимо, властно, уверено така, както влязоха в историята Роза Люксембург, Жана д'Арк, Раймонда Диев, десетки, стотици... както и българките Вела Благова, Вела Пискова, Тина Киркова, Ана Маймункова, Вела Пеева, Йорданка Николова, Лилияна Димитрова, Ганка Рашева, Цанка Ганчева, Стефка Хайлазова, Параскева Енева, Димка Димитрова и хилядите още, отдала живота си за светлото бъдеще на човечеството. Техните ръце, техните дела влетяха в мартовската осмичка пулпура на героичната си кръв и го сляха с този на милионите жени по света, боркини за политическо и икономическо равнопоставяне, национална независимост, за мир и демокрация, за пълно и всеотдайно разоръжаване, за дружба и сътрудничество между народите, за безоблачно и щастливо детство на свидетелите майчински рожби.

У нас Осми март е победа на свободната и равнопоставена горда българска жена — неуморна труженница. Осми март е голям, светъл празник. Жените от Великотърновски окръг и тази година го срещат с трудови победи. Те са записани от тектителите на памукотекстиленото предприятие „В. Мавриков“ във Велико Търново

и „Рекорд“ в Горна Оряховица, от свилоточките от ДИП „В. Коларов“ и работничките от Радиозавода във Велико Търново, от производственичките на вкусни бонбони в Държавни захарни заводи — Горна Оряховица, от птицевъдките на Павликени и Козлевец, от доячките на Стражица, Поликраище, ДЗС — Свищов, от цвеклопроизводителките в Джулюница и зеленчукопроизводителките в Поликраище, лозарките в Михалци и килимарките в Елена, от майките, сестрите и любимите.

Вдъхновени от мъдрите партийни решения, от избраната победа в току-що отшумялия като празник изборен ден, жените са на своя трудов пост и с чест изпълняват производствената програма за 1966 година. На общинските и селските празници на кооператорките-високодобивнички, на събрания по предприятия, бригади, звена и ферми отново се дават хиляди обещания пред Партията и Правителството, с които жените извяват своята готовност да отдадат силите си за по-скорошното приближаване на Родната към годините на комунизма.

За жените в окръга се полагат топли и непрестанни грижи по облекчаване на производствени и домакинските и майчинските им задължения. За тях те изказват своята благодарност чрез нови трудови победи, чрез все по-активното си участие в социалистическото съревнование, в движението за комунистически труд.

Днес жените от Великотърновски окръг отправят горещ привет на любимата Българска комунистическа партия и нейния Централен комитет и още веднаж благодарят за грижите и вниманието, с които са обгърнати. Те още веднаж ще демонстрират своето бойко пролетарско единство, своята солидарност с прогресивните жени от целия свят, волята си за запазването на мира в света.

ЗАВИНАМИ ще останат в съдбата на еленичани незабравимите минути от съботната вечер, посветена на 50-годишнината от смъртта на техния съгражданин Петко Ю. Тодоров, майстор на идилините.

Думите са слаби, фразите бедни да изразят оня спонтанен вълтор, който бе завладял всички в изпълнения до последен предел салон на читалището в китното балканско градче Елена, откърми ло редица майстори на словото и мисълта, радатели за правда и свобода.

За да почетат паметта на автора на неувяхващите творби, на тази възпоменателна вечер, организирана от еленичани, със съдействието на Съюза на българските писатели, бяха дошли много гости. Скъпи гостици на своите съгражданини бяха писателите Емил Станев, лауреат на Димитровска награда, писателите Паулина Станчева, Стефан Станчев, Атанас Душков, Петко Буюклиев, представители на Комитета по културата и изкуството, на Българската академия на науките, ректорът на ВПИ „Варта Кирил и Методий“ проф. Пеню Русев, представители на Кабинета на литературния работник във Велико Търново, представители на масови и политически организации, на културни институти и много други. Скъп гост на вечерта беше и синът на писателя — журналистът Николай Тодоров.

Литературният критик Любен Георгиев — кандидат на филологическите науки, изнесе обширен доклад за живота и творческия път на П. Ю. Тодоров. Докладчикът изтъкна, че още от малките години на своя творчески живот писателят определенно взема страна на онеправданите и угнетените, а резултат на което творенията му са наситени с гневно недоволство против социалната несправда. Той изтъкна, че оформил се писател намира своето място в редиците на тези, които поведоха борбата против диктатурата, разказа за студентските му години в чужбина, където е активен борец за един по-добър живот.

На оскърбените и онеправданите младият писател посвещава

голяма част от творчеството си. Негови герои са гусларите и кер ванджиите, старците и бабите, ончарите и несретниците. Писателят се преселил пред чистата любов, с палитрата на веш художник рисува родния пейзаж, с пълни шепи пие от изворите на народното творчество, ратува за дружба между всички славяни.

Наред с неговите идилии, основен дял в творчеството му заемат неговите драматургии. След 1907 година, когато се предста-

ви драмата му „Първите“. Петко Ю. Тодоров се свързва трайно с българския театър. На него той служи верно до края на живота си. Голям брой български артисти изразават като майстори на сцената в неговите творби „Зидари“, „Първите“, „Самодива“, „Змейова сватба“, „Страшил страшен хайдутин“ и др.

С голямо майсторство заслужава нашата драматургия. След 1907 година, когато се предста-

Николай КОТЕВ

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XXII, бр. 29 (2254)

Велико Търново, вторник, 8 март 1966 г.

Цена 2 стотинки

ПЪРВАТА СЕСИЯ НА НОВОИЗБРАНИЯ ОКРЪЖЕН НАРОДЕН СЪВЕТ

Вчера във Велико Търново се състоя първата редовна сесия на Окръжния народен съвет. Интересът към сесията бе голям. Освен избраните в изборите на 27 февруари т. г. окръжни съветници, в киносалона на Дома на Профсъюзите, дойдоха и много гости.

В 9 часа сесията бе открита от най-стария съветник Иван Тодоров. След краткото слово, в което той благодари от името на всички за оказаното им доверие и изрази увереността на съветниците, че ще оправдаят доверието на избирателите, председател съветникът Тодор Попов, секретар — съветникът Пенка Ив. Спасова и членове съветници Йордан Костов, Петко Кожухаров, Иван Т. Яламов и Йорданка Гайдарочева (на снимката).

Преди да обяви дневния ред, председателът на сесията Тодор Попов покани съветниците да подпишат клетвените листове и ги предадат на бюрото.

Одобрен беше дневният ред. Бе избрана комисия за проверка на мандатите на съветниците в състав: Асен Енев, Пашов — председател, Атанас Петров Димов — секретар и Стоя-

ка Байдакова — член.

От името на Окръжния комитет на БКП, Окръжното ръководство на БЗНС и Окръжния комитет на Отечествения фронт, съветникът Йордан Костов, първи секретар на Окръжния комитет на БКП, предложи изпълнителния комитет на Окръжния народен съвет да се състои от 9 члена, което бе прието единодушно. За шатни членове на изпълнителния комитет той направи предложение да бъдат избрани съветниците: Димитър Тужаров — за председател, д-р Пеню Ненов — за първи зам. председател, инж. Петко Василев — за зам. председател, Пенчо Ангелов Първанов — за зам. председател, Йорданка Георгиева Иванова за зам. председател и Панчо Иванов Панчев за секретар и за нещатни членове на изпълнителния комитет другарите Йордан Костов, Петко Кожухаров и Тодор Попов.

След като бе прекратено обсъждането на предложението, сесията избра единодушно с тайно гласуване предложението щатни и нещатни членове на изпълнителния комитет.

От името на новоизбрания изпълнителен комитет д-р Димитър Тужаров благодари за оказаното доверие и увери съветниците и всички избиратели, че под ръководството на Окръжния комитет на БКП, с помощта на всички съветници и Отечествения фронт ще направят необходимо за претворяване в дела големите задачи, които стоят пред Окръжния народен съвет и неговия изпълнителен комитет. Той очерта накратко и най-важните

задачи, които стоят сега в областта на промишлеността, строителството, транспорта, селското стопанство и другите отрасли на народното стопанство.

Другарят Тужаров предложи и сесията утвърди разпределението на работата между щатните членове на изпълкома.

Предложение за избиране на десет постоянни комисии и за техния състав направи първият зам. председател на изпълкома д-р Пеню Ненов, което бе обсъдено от сесията. Изказаха се съветниците Стефан Бъчваров, Минчо Стефанов, Христо Недев и други, след което бе одобрен съставът на комисиите. Избрани бяха следните постоянни комисии: по „Строителство и архитектура“ — за председател инж. Георги Попов; по „Птица, транспорт и съобщения“ — за председател Гено Краев; по „Търговия и изкупуване“ — за председател Иван Дончев; по „Селско и водно стопанство“ — за председател Стефан Бъчваров; по „Народно здраве и социални грижи“ — за председател д-р Никола Навев; по „Промислеността“ — за председател Цоню Цонев; по „Финанси и народностопански план“ — за председател Недялко Ив. Димитров; по „Народна просвета“ — за председател Георги Колев Георгиев; по „Култура и изкуство“ — за председател Георги Христов Георгиев; по „Физкултура и туризъм“ — за председател Петър Иванов Иванов.

После зам. председателът на изпълкома Пенчо Първанов доклада, че се налага да бъдат извършени някои административни промени — да се отдели с.

Кавлак от община Асеново — присъедини към община Кесарево, както и м. Делова от община Златарица и присъедини към община Беброво. Предложението бе одобрено.

Сесията одобри и доклада на мандатната комисия, прочетен от председателя на комисията Асен Пашов.

С голямо внимание бе изслушано заключителното слово на д-р. Йордан Костов, първи секретар на Окръжния комитет на БКП. Днешната първа редовна сесия на Окръжния народен съвет, каза той, има важно значение за по-нататъшните успехи в работата на съвета през новия мандат. Решенията, които тя взе, са добра основа за една плодотворна и народополезна дейност. Нужно е, обаче, както новоизбраните другари в изпълнителния комитет и в постоянните комисии, така и всички съветници, получили пълното доверие на народа, с жар и ентузиазъм да се заемем за изпълнението на отговорните задачи, които стоят пред нас, да мобилизираме силите на трудещите се в окръга за още по-голям икономически напредък на окръга, за още по-добро народно благосъстояние.

След това д-р. Костов говори за основните задачи, които стоят за решаване в окръга. В заключение, той поздрави съветниците от името на Окръжния комитет на БКП с тяхното избиране и им пожела плодотворна работа през новия мандат.

С това приключи работата на първата редовна сесия на новоизбрания Окръжен народен съвет.

СНОЩНОТО СЪБРАНИЕ НА ЖЕНИТЕ

Израз на най-искрените и големи чувства към майката, любовта, другарката в грижи и радост, в труд и почивка, беше и снощното масово присъствие на великотърновци на тържественото събрание по случай Международния ден на жената — Осми март.

Сред беловласи и изтъкнати боркини, сред трудови героини бяха и скъпите гости на събранията, начело с първия секретар на Окръжния комитет на БКП Йордан Костов.

Секретарката на изпълкома на Градския народен съвет във Ве-

лико Търново Невяна Христова в изнесеня доклад говори за българската жена самоотвержена боркиня за свобода, за жената, която, равнопоставена, горда, разгръща силите си през годините на народната власт.

Тя подчерта желанието и волята на българските жени, на жените от цял свят в мир и шастие да отглеждат своите рожби. Събрането единодушно изпрати поздравителна телеграма до ЦК на БКП.

После беше изнесен богат концерт от ансамбъла при Езиковата гимназия и от самодийните състави при читалище „Искра“.

„ПРИВЕТ, СЪПЛИ БЪЛГАРСКИ СЕСТРИ!“

Като гостенка на колектива на ТПК „Освобождение“ в Горна Оряховица пристигна от Калининград инженер Зоя Матвеевна Каюкачева. Изразявайки благодарността си за сърдечното посрещане, за това, че тя се чувства като у дома си, Зоя Матвеевна изпрати до Редакцията на в. „Борба“ писмо, с което най-сърдечно поздравява жените от Великотърновски окръг по случай 8 март. „Желяз Ви участие, здраве, любов, трудови успехи, мъжество в борбата за Мир, Дружба, Братство, Равенство за всички народи на Земята! Нека най-топлите приятелски чувства на съветските жени Ви осветяват пътя в светлото бъдеще — комунизма! Нека крепне нашата дружба — в това е нашето богатство и сила! Щастлив празник, съпсли мои български сестри!“ — с тия паметни слова завършва писмото на Зоя Матвеевна.

Щастлив празник и Вам, съпсли съветски сестри!

ДНЕВНИ * ВЕСТИ

В НЕДЕЛЯ във Варна бе открит паметник — барелеф на героя на социалистическия труд старшия I степен Димитър Атанасов Димитров, родом от с. Сушица, който преди една година прояви героизъм, себестрпие и висок социалистически патриотизъм по спасяването на военен кораб и екипажа му. Слово за подвига на героя произнесе командувачият военноморския флот вицеадмирал Иван Добрев. Полнесени бяха приветствия от името на Варненския окръжен комитет на БКП и Великотърновския окръжен комитет на БКП и ДКМС. Възгласи миг бе връчването на бабата на героя баба Кина ордените „Георги Димитров“ и „Златна звезда“, с които вунукът ѝ се награждава посмъртно. Скъпите от личия тя предаде за съхранение във Военноморския музей. Пред паметника-барелеф бяха положени много венци.

КЛЕТВА ЗА ВЯРНОС положиха в неделя чл-ците бойци от поленията на офицерите Христо Христов и Илия Табаков.

ОТ ВЧЕРА влезе в дей-ствие нова автоматична телефонна централа в с. Сухиндол. Тя има 200 телефонни поста и възможност да се увеличи до 600. Това е първата автоматична телефонна централа за селата в окръга в последните две години.

НЯКОГА И СЕГА

ДА СИ ПРИПОМНИМ, за да не забравим, а на по-младите да разкажем, за да знаят какво беше само преди 21 години.

Селянката

която от ранни зори до късна вечер, без отход и почивка, работеше на кърва, капнала от умора тя се връщаше дома и продължаваше трудовата си дейност. Триейки се за домакинството, за оставените без надзор деца, за домашния добитък. И селската жена се старяваше преждевременно. Непосилният труд над собственото й парче земя, обработвано най-примитивно, или унизителното й положение при селския чорбаджия изчерпваше всичките й сили. За подобряване на нейния бит, за малко свободно време, за културни потребности и дума не можеше да става.

Работничката

също бе за окаяване. Трудно намираще тя работа. Трудът й не се заплащаше равностойно с този на мъжа-работник. Нерядко тя ставаше жертва на развратния фабрикант-работодател. Безраздочно се нисежа нейните дни. Старините й не бяха подигурени.

Интелигентката

и тя нямаше задоволително положение. Не всички факултети в университетите бяха достъпни за девойките. И най-способните образовани българки не можеха да заемат място във висшите учебни заведения и научни институти. А правистката (накво недоразумение!) се оказваше без права. Лишена от възможността да упражнява професията си, тя трябваше да бъде доволна, ако намери някаква архиварска, деловодителска и най-много секретарска длъжност.

Трудещите се жени

всички със закон или без закон бяха онеправдани. С пренебрежение се отнасяха към жената на изкуството. Със снизхождение и неверие към интелектуалката. А общественички, жени на ръководна работа в държавния апарат въобще нямаше.

Но дойде септември 1944 година

Всички тъжни страници от днешното и близко минало загинаха преминава в историята. Отвори се нова книга — летопис, в който за един кратък срок от две десетилетия, жените от нашата страна записаха чудни трудови успехи и героинства.

Днес

по кооперативните полета се виждат хиляди и хиляди бели забрадки, символизиращи сякаш свободния и мирен труд на свободната селска жена. Една могъща армия от 800 000 жени работят в ТКЗС и ДЗС и са решаващата сила за изпълнението на производствените им планове. Повече от 630 000 жени работят в растениевъдството и 33 000 в животновъдните ферми. Около 2300 жени са бригадирки и звеноводки в трудово-кооперативните стопанства, а броят на жените специалисти надминава 17 000. Между първенците земеделски стопани, кооператори на високи добиви има и много жени. Седем от тях носят високото звание „Герой на социалистическия труд“.

С радост и ентузиазъм стотици хиляди работнички всяка сутрин пристъпват праговете на модерни и хигиенични заводи, фабрики, предприятия. От общия брой на работничките 584 502 са жени. Най-голям е техният процент в текстилната и шивашката промишленост

(близо 77 на сто), след това идва хранително-вкусовата, кожарско-обувната и други промишлености. Даже в тежката промишленост работят към 20.5 на сто и между тях много инженерни и техници.

Работничките в социалистическа България заслужено заемат редица ръководни длъжности в различни предприятия и заводи. Трудолюбия и упорити те стават майстори, бригадирки, началници на цехове, директори, за деловите качества на работничката говори красноречиво фактът, че 21 са героини на социалистическия труд.

Слънчеви дни настъпиха и за интелектуалката. Вратите на всички учебни заведения и институти широко се отвориха за девойката, която желае да се учи. Сега от 82 338 студенти 32 260 са жени, а това прави 39.2 на сто. Във висшите учебни заведения и институти не само учат, а и работят няколкостотин жени, професори, доценти, преподаватели, научни сътрудници. Няма област в науката, която да е останала чужда и непозната за българката. Известни са имената на видните дейци на науката — академик Райна Георгиева, проф. Рада Балева, проф. д-р Лора Бакалова, д-р Лада Маринова, първата жена хирург на сърдечно-съдовни заболявания, д-р Малина Попова, първата жена астроном у нас и т. н.

Юристката днес е и адвокат, защитник на трудещите се, и прокурор-насител на социалистическата законност, и съдия, раздаващ правосъдие в името на народната република.

Смело и дързко навлязоха жените и в професия, която по естеството на своята работа се смяташе за мъжка професия. А ето, че 17 години лети в екипажите на Българската гражданска авиация Мария Атанасова — първата в света жена-пилот на пътниче-

ски самолет, сега командир на самолети „ИЛ-18“.

Към хората на изкуството, в това число и на жените, народната власт осигури прекрасни условия за работа и ги обгради с много грижи и внимание.

Не би била пълна картината за положението на българската жена, ако не заснегнем нейната огромна обществена дейност. Жената-общественичка у нас от обикновен член на Отечествен фронт стигна до най-високия пост в обществената йерархия, народен представител и министър. От 3 600 000 членове на Отечествен фронт 1 719 757 или 48.85 на сто са жени.

За българката, за това, което тя беше и това, което е сега, за нейното място във всички области на нашия държавен и обществен живот, в науката и изкуството, по родните поля и заводи би могло да се напишат томове. Но поетът само в едно четиристишие сякаш е казал всичко:

Жената у нас е професор и лекар,
монтажник, учител, безстрашен
летец —
и с поглед, загледал далеко,

далеко
тя днес за мира е трибун и борец.

Г. ЦЕНЕВА

НЕУМОРНИТЕ

ТЕ СУТРИН вървят срещу изгрева. И макар че краката им са малки и лицето нежното, крачак по мъжки широко като стопан на този бухнал, рохав чернозем. Вечер се прибират, за да отнесат в домовете си дъха му и ласката на вятъра... Селски труженици — десетки, стотици, хиляди... неуморни, грижлив стопанки на родните поля...

Едно малко, но здраво юмруче от тях представляват и жените от III звено в I Бригада на Ресенското кооперативно стопанство. Домовете им са в една редица, по една улица. И грижите им са еднакви, и радостите го леми.

Те сутрин също тръгват срещу изгрева. Гълчавата им, шумна и весела, се носи из полето, по големите кооперативни блокове, още през първия хубав ден излязоха. Ето — тя днес засажда аспержки. Ръцете им не спират. Пръстите нежно се ровят в пръстта и втикат в нея малките луковички, от които ще поникне живот. Едно, две, три — десетки, хиляди растения, поставени от тях ще изтъкват с нежните си листенца зелен гъбер за тази родна земя.

— Я гледайте, ма жени! — провиква се една.

— Гости ни идат, гости!

Звеното си има добри приятели — пионерите от трети клас заедно с учителката си Иванка Йовчева. Децата припък, гонят се, смеят се, с разперени ръце тичат насреща. На за първи път идат те при своите лелки от звеното и не за първи път с такава радост се струпват към тях.

Иде празник — Осми март. Децата отдавна се готвят. Те ще изнесат програма и на всяка жена ще поднесат подарък. Той е още в тайна, но помежду си децата в тия дни говорят само за това.

— Какво става, ухихте ли ги? — пита и другарката Йовчева.

— Готови сме, готови сме! — отговаря вече една голяма група.

— Ох, малко ми остава, но дано да го свърша, — безпокои се друго дете.

Става въпрос за малките порквичици, които детските ръчки извазват за всяка жена. А и леките се готвят да изненадат своите приятели — пионерите...

Много радост има в това звено. Тя иде от спорния труд и от грижата на една към друга, на всички за всяка.

Насред блока Димитра Деневска се разболя.

— Какво ти е, Митке?

— Какво ти става, Димитро? — скупчиха се всички край нея.

ХРИСТО МЕДИКАРСЪ

НА МАИНА МИ

Лятото си отиваше на щурците с миньорната песен. Идваше есен.

Ти в кухнята влезе с две обли дръвчета, до печката седна и протичко каза:

— На есен засвириха тия щурчета...

Две думички само, а в миг ти донесе мирис на дюли, на грозде, на есен... Кой ти подшушна тез думички, мамо? Кой ти напълни със звуци и багри?

Ти не си чела никога книги.

Край твоето село живи картини четири годишни времена само за теб са рисували, мамо.

Ти не познаваш концертни зали — вятъра само щурци и птици в радост и мъка са ти пригласяли своите песни са ти поднасяли.

В печката съскат двете дръвчета — мама говори с думи-звънчета.

С колко труд търся твоите думи, книги прелствам, скитам по друми.

Слушам те, мамо, и ми е мъчно как с твоите думи, изляти сърчно, томове стихове ти би написала пълни със чувство, на есента с мириса...

В печката съскат двете дръвчета. Мама говори с думи-звънчета.

А една жена вече беше изтичала през браздите към пътя. Разтревожена, тя махаше с ръка. Спря първия камион. С него отиде Димитра в къщи. Вечерта направо от полето всички дойдоха да я видят. Димитра не се повдигна лесно. Но нали има толкова много сестри — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

— Ти, Митке, не говори така! Нали затова сме звено за комунистически труд, защото сме всички за един и един за всички, ние сме звено! — те през всичкото време й помагали. Едната вечер една ше се залови да измете, другата да сготви, третата дори да изпере, на другата вечер пък другите от звеното... А Димитра само гледаше с просълзени от радост очи и тихо се противеше:

— Ох, защо се трепетел! Не стига ли на полето, не стига ли вашата късна работа, ами и на мене сега да чистите...

вяха й подаръци и отидоха на гости. Ех, че веселба беше!

Но какво ли по-напред да се разкаже за този дружен колектив? Ами четенето на книги, ами зимните седенки — седенки край телевизора, ами екскурзиите до Глевен, до връх Рокен...

И душата на всичко е тя, комунистката Сийка Деневска. Тя е жена с живи черни очи, с късо подстригани коси, с жена, която и звеното сутрин повежда към полето, и своите хора представява в Общинския съвет. Тя е жена, която при това намира време да бъде най-редовна и точна в репетициите на певческата група в читалището, и в къщи да избродира и изплете със своите ръце толкова много неща, а в шкафа да приготви редица от буркани от сладка, мармелад за нейния Дачко — седмоласника Йордан Петров Деневски — и за многобройните гости, които идват в дома й.

Още отсегаше лицето й в леко загоряло от слънцето, с изпръхнали от вятъра устни, с малки, но здрави ръце. Тя е една редка ставителка от голямата армия на селските труженици. Тя и нейното звено от жени в звеното, това е частта от армията на неуморните, които сутрин тръгват срещу изгрева, които с ласка ровят пръсти в черноземя и засяват в него живот.

Блага ЙОРДАНОВА

ДУМАТА НА ДЕЦАТА

МОЯТА МАИКА

КАТО ОТВОРЯ сутрин очи, първо виждам мама. Тя е надвесна над леглото. С нежни думи ме буди. Колко ли рано е станала?! Приготвила е топличка закуска и с радост ме изпраща на училище. Цял ден като пчелица се труди. Работи в краверфермата. Колко пъти е плакала, когато се разболея някоя крава! Вече четири го-

дини работи там. И другарките й са все трудолюбиви. Затова краверфермата в нашето ТКЗС е първенец.

За големите грижи на мама за любовта й към мене искам да се отплатя с отличен успех, да стана добра гражданка на нашата Родина.

Ж. БОЖАНОВА

III „а“ клас с. Моравя, Велико-търновски окръг.

МАМА В КЪЩИ

ВРАТАТА СЕ ХЛОПНА. Аз вдигам очи от книгата. Влиза мама.

— Добър вечер!

— Добър вечер, мамо, — поздравяваме я с брат ми. Помагаме й да се съблече. Мама започва да приготвя вечерята. Докато яденето аз я питам:

— Мамо, кога успяваш винаги да свършваш всичко? Вечер лягам късно, а сутрин ставам рано...

— На мене не ми тежи асищо това, — казва мама, — но в замяна искам да сте ми добри, дисциплинирани и да се учите.

А мама?

Мама ще изпрати сега татко на работа. Той е нощна смяна. После ще измие

чините, ще разтреби и тогава ще седне да ръкоделства. Кога си ляга, аз не зная.

Сутрин ставаме рано, но мама вече е на крак — приготвила е закуската и се гласи да заминава на работа.

Аз я питам:

— Мамо, кога успяваш винаги да свършваш всичко? Вечер лягам късно, а сутрин ставам рано...

— На мене не ми тежи асищо това, — казва мама, — но в замяна искам да сте ми добри, дисциплинирани и да се учите.

А мама?

Мама ще изпрати сега татко на работа. Той е нощна смяна. После ще измие

ученик от V-а клас при училище „П. Р. Славейков“ — Велико Търново.

НА УЛИЦАТА не можете да ги познаете. Те се смесват с другите хора, разхождат се, правят покупки по магазините, посещават кина и театри, радват се на живота в нашата обновен Родина, както всички хора. Посетете ли, обаче, болницата, поликлиниката, санепидстанцията, диспансери, аптеките, детските градини, Готови са да развалят себе си, за да бъдат радостни и щастливи трудещите хора.

Това са нашите лекари, фелдшери, аптекари, медицински сестри, акушерки, лаборанти, които в едно с жените, работещи във всички други сектори, ще срещнат своя празник — Осми март достойно, с радост, че безрезервно отдават силите си за запазване здравето на народа.

д-р ВЕЛИЧКОВ

Знатният съветски механизатор В. Я. Первиз

а. „БОРБА“
Стр. 3, бр. 29, 8, III, 19

Като се върна у дома, той събуди за изгодна за себе си да събуди за тези предложения на ГПУ, а също и на своята съпруга. Дадената от него информация още повече укрепи доверието към него. Шо се отнася обаче до съпругата, то тук реакцията беше малко неочаквана.

Клава-Клара, бидейки избухлива жена, със силно развито въображение, видя в това не само известна романтика, но в нея изплува страстна тъга по земята на своите прадеди. И въпреки волята на мъжа си се свърза с един от работниците на издателството, където тя сътрудничеса, оказал се немски агент.

Въобразявайки си, че е съвременна Мата Хари, вдъхновена от своята нова дейност, Клава-Клара даже се подмлади, поотслабвайки от преживяванията и въстановявайки с това своята девическа стройност на фигурата.

Но тук, и при това от най-неочакваната страна, върху семейството Зелено-Ауфбаум се стовари удар.

Те имаха петнадесетгодишен син, комсомолец. И не само комсомолец, а от ония комсомолци, за които героиката на социалистическите строежи стана като тяхна духовна природа.

Образът на Павла Корчагин беше негов идеал. Той захвърли училище и, въпреки родителската воля, влезе в младежка бригада в една от изоставаните мина.

Работеха яростно, самоотвержено, но, независимо от всичко, като нямаха опит, пък и физическа сила, не можаха да изпълняват нормите.

Това беше младежка бригада — комуна от ония, които, както е известно, впоследствие бяха разформирувани, тъй като, макар в тях и да съществуваше дух на равенство и братство във всичко, те стояха на порочния път на уравниловката.

И ето веднаж, пристигайки у дома, за да се измине и за един ден да си отиде заради всички дини на недоиздаване, синът чу, как през нощта шепнешком баща му категорично искаше от майката да прекрати своите сношения с немския агент.

Синът влезе в спалнята на родителите и зашпа с укус:

— Това истина ли е?

Клава-Клара след всички думи, казани от мъжа и сина, извика с отчаяние:

— Можете да донесете за мене!

— Какво пък това и ще направи, — каза синът.

И, като се откъсна от баща си, който се опитваше да го задържи, избяга от къщи.

в „БОРБА“
Стр. 4, бр. 29, 8. III. 1966 год.
Индекс 21301

ЩИТ и Меч

роман от съветския писател
Вадим Кожевников

А сутринта Фьодор Зелено, влизайки в гаража, където стоеше собствената му „емка“ — премия за изпълнение 114 на сто плана на предприятието, което той ръководеше, — откри, че синът се е обесил.

Фьодор Зелено нямаше душевни сили след това нещастие да постъпи така, както се канеше да постъпи синът му, още повече, че потресената от случилото се Клава-Клара се наложи в невменяемо състояние да откарат в психиатрическа болница.

През 1937 година арестуваха не Клава-Клара, а нейния съпруг.

Прекувайки след смъртта на сина и излизането си от психиатрическата болница връзките с немския агент, тя вече подбужда от яростен стремеж да отмъсти за мъжа си, се опитваше отново да ги възстанови, но немският агент се отклони от нейните услуги по два мотива. Първо, защото сега, явявайки се жена на репресиран, тя би могла да се окаже под наблюдение. А, второ, той не пожела да й прости предния отказ от работа по таква не заслужаващи оправдания мотиви, като самоубийството на сина.

Благодарната памет за нея на известен стахановец, неин бивш ученик, станал един от крупните командири на промишлеността, помощна на Клава-Клара да избегне съдбата, която постигна по него време, болшинството други жени на репресиран.

Тя получи длъжност преподавател в десетилетка, а после даже беше станал неин директор.

Когато немската армия окупира града, където живееше Клава-Клара, прибраха я в лагер. Държача я няколко месеца и след вестранна проверка я зачислиха като преводачка във формиране на РОА, а после, отчитайки енергичната й дейност и немския произход, й дадоха, не без участието на гестапо, капитански чин и поста началника на женска разузнавателна школа.

Тази школа, разположена, както и Варшавската, във вилната зона, подготвяше разузнавачки-радиостки. Обучението продължаваше шест месеца. После откар-

ваха курсантите в централната школа, където в продължение на един месец те преминаваха подготовката съвместно с мъжете — всяка със своя партньор.

Командването на „шаба Вали“ предполагаше да използва като по-целесъобразно жени като радиостки, а не мъже.

Курсантите се вербуваха от лагерите и затворите, където сътрудниците на СС и гестапо ги подхвърляха на подготвителни изпитания.

Абвергрупите, полицията, немските коменданства, действащи в окупираните райони, също така оказваха съдействие на школата, доставяйки кадри, вече проверени от тях в работа.

Тези привилегирани особа пристигаха не толкова с охрана, колкото със спровождащи ги лица, изглеждаха не така лошо, бяха прилично облечени и отначало се държаха разпуснати. Но капитан Клара Ауфбаум по своеобразие начин бързо им даваше да разберат, че тук не е публичен дом, а разузнавателно училище с по-строг, отколкото даже армейския ред.

Сама капитан Ауфбаум, наистина, лично никога не прилагаше физически методи на възпитание. За тази цел имаше специален човек — помощник-началникът на школата по политическата част, лейтенант от РОА, горделиво наричаща се Инга Ратмирова, но отзоваваща се и на името Нюрка, здрава, широкоплеща. Тя имаше мъжки маниери и мъжки навици.

Професионална затворничка, голям познавач на затворническите и лагерните нрави, тя още в затвора подаде молба да я изпратят на фронта и беше отправена във военна част като санитарна инструкторка. И когато падна в плен, немските войници откриха в санитарната й чанта много ръчни часовници, табакери, смачкани папки пари.

Едва не я убиха — така се възмущаха войнишките чувства. Но гестаповците видяха в това най-добро доказателство за нейната полезност за райха.

И отначало спасиха мародерката от войнишката саморазправа, а после с отлични препоръки

я препратиха в тила на служба в РОА.

Жените, пристигнали от окупираните райони, вече имаха опит в сътрудничеството с немците и умения да завързват с тях връзки, без да губят при това своето физическо здраве. Поради това те даваха решителен отпор на Нюрка, когато тя се опитваше да прояви някои свои специфични наклонности. Но някои измъчени и обезсилени от разпити и изтезания в затворите на гестапо девойки, давайки вид, че внимателно се грижи за тях, принуждаваше да й отстъпват.

Сама капитан Клара Ауфбаум се отличаваха с висококръстовено поведение, независимо, че беше над четиридесет и изглеждаше благодарение на хигиенични начин на живот много помлада. И мундирът й отиваше на фигурата, и остроносото й, с птичий профил лице беше свежо, и на високата й шия нямаше нито една бръчка.

Някои възрастни, почти офицери от абвера не бяха имали нищо против да завържат с нея необременителни приятни отношения в краен случай даже съпругески, но тя мъжествено отклоняваше всички домогвания, тъй като смяташе за безразлично да се омъжва при наличието на жив мъж. А кратковременните, леки връзки — това беше под нейното достойнство.

Порочните наклонности на Нюрка предизвикаха у нея естествено чувство на отвращение. Но, страхувайки се в душата си от тази понякога изпадаща в яростен бяс, способна на всичко претъпяничка, капитан Ауфбаум ограничаваше протестите на своята замесничка по политическата част за това, че със студена и жестока ненавист преследва курсантите, които се ползуваха от благосклонността на Нюрка.

За най-малка простъпка тя ги отчисляваше в концлагер. А ако простъпката беше сериозна, изпращаше ги в подразделението на СС, разположено недалече от школата. То се занимаваше с ликвидационни операции.

Когато в школата пристигаха офицери от абвера със стопанска, финансови или учебна инспекция, капитан Ауфбаум ги посрещаше много гостоприемно. И сама ръководеше в тези случаи приготвянето на обидите и вечерите. Още в Донбас тя се научи да прави отлични настойки от различни плодове и възхищаваше със своето изкуство гостите.

След обилната вечеря и толкова обилното пиене, за да отключи ухапванията, заспащи нейното женско и офицерско достойнство, капитан Ауфбаум, избирайки момент, любезно предлагаше на настрояния лекомислен гост да разгледа личните дела на нейните курсантки, в които имаше снимки.

(Следва)

ОИ КУЛТУРА спорт

ТРЕТА РЕПУБЛИКАНСКА СПАРТАКИАДА

Спортен празник в Овча могила

Събота и неделя бяха дни на интересни спортни прояви в Овча могила, посветени на Третата републиканска спартакиада и Третия конгрес на БСФС. Началото поставиха най-добрите състезатели по тенис на маса от селата на окръга. Напрегнатите игри, в които бе показан технически напредък, завършиха с победа на представителите на село Овча могила. Те станаха окръжни селски първенци за 1966 година. След тях се класираха отборите на Драганово и Полски Сеновец. Новият окръжен състезател по шахмат е отборът на с. Морави, следван от Златица, Сухиндол и др.

Тържественото откриване на спортния празник събра в неделното утро над 5000 кооператори от Овча могила и съседните селата. Те приветстваха топло внушителната колона от 150 конници, участници в празничния парад. Най-отпред издеше 75-годишният Атанас Минев Ангелов, животно-въд в ТКЗС известен с любовта си към кони и конния спорт.

На хилядома присъстващите бяха поздравени от секретаря на Общинския комитет на Партията П. Ангелов, който обяви празника за открит. По стара традиция в люд бил се впуснаха участниците в народните кушци. Всяка група си имаше свои най-изтъкнати представители — Я. Вачев от Патреш с кон Вихър, Ил. Йорданов с кон Бодър от Овча могила, съседните му Ил. Петанов с Непра и Д. Петров с Пламен и др. Еднички Я. Вачев бе най-добър

и в бигането на 1800 м и в кон-кур-ипика на 1.20 м. На 1.40 най-добро постижение даде Зах. Гюров с жребец Сьон от с. Каранин. Отлична езда показа най-добрите участници 14-годишният Цветан Христов. С кобила Лелена той заслужи най-висока оценка на демонстративните състезания по ви-сок скок на 1.50 м.

След обед празничното окръжно премина на стадиона. Тук мериха сили съ-

стезателите по борба от дружество „Етър“ и отбора на Овча могила. Победиха великото-новските борци. Тържественото бе даден стартът на футболния шампионат на окръга — състоя се първата среща в „А“ окръжна група, в която отборът на Овча могила постигна ценна победа с 2:1 срещу състава на с. Драгомислово. Този хубав празник завърши с народни хора, танци, ръченици,

ОСМОМАРТЕНСКИ ВОЛЕЙБОЛЕН ТУРНИР

КУПАТА В ОТБОРА НА ДЗЗ

Волейболният женски турнир, организиран под шефството на Окръжния комитет на Отечествения фронт в чест на Международния ден на жената — 8 март, и тази година събра във Велико Търново най-добрите състави от окръга. Два дни продължиха опортаните, изпълнени с емоции срещи, в които се открояха отборите на Държавни захарни заводи от Горна Оряховица „Етър“ — Ласковец, „Левски“ — Ласковец.

Най-приятна изненада поднесоха на любителите на волейбола състезателите от ДЗЗ. Треньорът Добри Киранов представи един хомогенен състав, в който не липсваха и добри единичи — К. Козарева, Р. Василева и др. Да се завърши тежката турнирна

битка без нито една загуба, е актив, за който не може да се гордее всеки колектив. Ето победният ход на горнооряховчаните цифри — срещу „Ботев“ (Долна Оряховица) 3:0, „Левски“ (Странджа) 3:0, „Етър“ 3:1 и с „Левски“ (Ласковец) 3:0.

Етърни не сдъмаха да защитят правото си да бъдат и тази година носителки на купата. Със 7 точки те заеха второто място. На една точка след тях се нарешиха ласковчаните, следвани от „Ботев“ (Д. О.) и „Левски“ (Стр.). Волейболистите от Държавни захарни заводи в Горна Оряховица на станаха носители на купата на Окръжния комитет на Отечествения фронт за 1966 година.

Ал. ТОШЕВ

„Васил Левски“
Велико Търново

На всички жени от производството и администрацията при предприятието административното ръководство, партийното бюро, профкомитетът и комитетът на ДКМС

ЧЕСТИТИ 8 МАРТ —
МЕЖДУНАРОДНИЯ ДЕН НА ЖЕНАТА

От все сърце желаем на всички здраве, много щастие и още по-големи трудови успехи в изпълнение и преизпълнение на поставените задачи от Партията и Правителството — гаранция за щастливото бъдеще на скупата ни Родина.

(Следва)

★ ГОРНА ОРЯХОВИЦА ★

Заводският партисен комитет, Управлението, Заводският профкомитет и заводският комитет на ДКМС при Държавни захарни заводи — Горна Оряховица

ПОЗДРАВЯВАТ

с Международния ден на жената — Осми март

всички работнички, специалистки и служителки при завода, като им пожелават още по-крепко здраве и повече щастие в личния живот, по-големи трудови дела при изпълнение на производствените задачи, за превръщане на завода в образцово социалистическо предприятие, за извоюване званието „Завод за комунистически труд“.

Те честитят празника на жената и на всички кооператорки-пиеклопроизводителки, като им пожелават през настоящата година още по-честити дни и по-високи обиви от пиекловата култура.